

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten a 2020. szeptember 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2019. december 3. napján meghozott, 23.Bf.7949/2019/8. számú ítéletét megváltoztatja:

A vádlottat 1 rendbeli ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége [Btk. 236. § (1) bekezdés] miatt emelt vád alól felmenti.

A büntetést - halmazati jellegére utalás mellőzésével - 300 (háromszáz) napi tétel pénzbüntetésre mérsékeli. Az így kiszabott 300.000 (háromszázezer) forint pénzbüntetés megfizetésére engedélyezett részletfizetés egy havi összegét 30.000 (harmincezer) forintban állapítja meg.

A közúti járművezetéstől eltiltás tartamába a 2015. február 26-tól 2016. szeptember 7-ig, majd a 2019. szeptember 8-tól a mai napig eltelt időt számítja be.

Az eljárás során felmerült 504.261 (ötszáznégyezer-kétszázhatvanöt) forint büntetőjogi költségből a vádlott 242.393 (kétszáznegyvenkétezer-háromszázkilencvenhárom) forintot köteles az államnak megfizetni, a fennmaradó büntetőjogi költséget az állam viseli.

Egyebekben a másodfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyazonosító okmányának száma E.

Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

- [1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság 7.B.23.732/2015/175. számú, 2019. január 23. napján kihirdetett ítéletben a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 236. § (1) bekezdésébe ütköző ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében, ezért őt 300 napi tétel, napi tételenként 1000 forint összegű összesen 300.000 forint pénzbüntetésre és 3 év 6 hónap közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés megfizetésére 10 hónap részletfizetést engedélyezett, rendelkezett a pénzbüntetés részleteinek elmulasztása esetére, továbbá a vádlott vezetői engedélyének bevonása óta eltelt időnek a közúti járművezetéstől eltiltásba történő beszámításáról. Egyben a vádlottat 1 rendbeli a Btk. 236. § (1) bekezdésébe ütköző ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége, továbbá a Btk. 238. § (1) bekezdésébe ütköző járművezetés tiltott átengedésének vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

Kötelezte a vádlottat a bűnösségének megállapításával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség megfizetésére, míg a fennmaradó költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

- [2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére további 1 rendbeli ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében, valamint járművezetés tiltott átengedésének vétségében a bűnösségének megállapítása, valamint a kiszabott büntetés súlyosítása, míg a vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést.
- [3] A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását a felmentéssel érintett II. tényállási pont tekintetében a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az iratok tartalma alapján kiegészítette, és erre tekintettel a vádlott bűnösségét további 1 rendbeli ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében is megállapította. A vádlott büntetését halmazati büntetésként megjelölve azt 400 napi tétel pénzbüntetésre súlyosította, egyben az engedélyezett részletfizetés egy havi összegét is 40.000 forintra módosította. A bűnösség megállapítása folytán a vádlottat terhelő bűnügyi költséget 478.171 forintban jelölte meg. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [4] A másodfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a Be. 615. § (1)-(2) bekezdés a) pontja értelmében, a II. tényállási pontban részletezett járművezetés ittas állapotban vétségével kapcsolatban az ellentétes bírósági döntésre figyelemmel a bűnösség megállapítása miatt, felmentés érdekében és a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.
- [5] A Fővárosi Főügyészség másodfokú bíróság ítéletét - immár a III. tényállási pontban részletezett járművezetés tiltott átengedésének vétségét érintő felmentő rendelkezéssel együtt - tudomásul vette.
- [6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.41/2020/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéssel érintett II. tényállási pont tekintetében a tényállás kiegészítését indítványozta a rendőri intézkedés időpontjában elvégzett légalkohol mérés eredményével. Egyebekben a másodfokú bíróság által kiegészített tényállást - a vádlott italfogyasztása és a szervezetéből kimutatható alkohol-koncentráció orvosszakértő által meghatározott mértékének megjelölése tekintetében- megalapozottnak, és a másodfokú bíróság ebből levont ténybeli és jogi következtetéseit már logikai hibától mentesnek ítélte, melyek alapján a vádlott bűnösségének megállapítását további 1 rendbeli ittas járművezetés vétségében indokoltnak és törvényesnek látta. A büntetés, ezen belül a közúti járművezetéstől eltiltás lényeges enyhítésére az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint alkoholfüggő vádlott esetében indokot nem látott. Mindezek alapján a II. tényállás pontosítása mellett a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.
- [7] A védő a Be. 584. § (6) bekezdése alapján indokolt fellebbezésében a felmentésre irányuló fellebbezést fenntartva előadta, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemények alapján az elsőfokú eljárásban tisztázásra került, hogy a vádlott szervezetében az alkohol felszívódási szakban volt, amely alapján a következetesen előadott védekezése szerinti cselekményt követő italfogyasztása szakértői eszközökkel nem cáfolható. A felszívódási szakra tekintettel, de az alkohol fogyasztásra vonatkozó adatok hiányában a cselekmény időpontjára nézve az alkoholos befolyásoltság visszaszámolással nem határozható meg. Álláspontja szerint téves az az ítéleti ténymegállapítás, hogy a vádlott a baleset után,

miközben várakozott fogyasztott alkoholt, majd ezt követően ismételtén vezette a személygépkocsit, ugyanis nem zárható ki, hogy a rendőri jelzésre megállás és az intézkedés megkezdése között (kb. 5-6 perc alatt) történt az italfogyasztás. Ezt igazolja - a védő hivatkozása szerint - a vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozata is, miszerint ekkor ivott meg 3 dl. alkoholt, amely egybecseng a szakértő által véleményezett elfogyasztott alkoholmennyiséggel. Mindezeket egybevetve nem állapítható meg, hogy a vádlott szervezetében a vezetés időpontjában milyen mértékű volt az etilalkohol-koncentráció, ezért a bűncselekmény elkövetése sem bizonyítható.

Az enyhítő körülmények körében a védő az elsőfokú bíróság által megjelölt tényezőkkel egyetértve, különösen az időmúlásra figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzbüntetés mellett a közúti járművezetéstől eltiltás - álláspontja szerint - túlzó tartamának mérséklését indítványozta.

- [8] A Be. 620. § (1) bekezdése értelmében megtartott harmadfokú nyilvános ülésen a védő a felmentést és az enyhítést célzó fellebbezést az írásban előterjesztett fellebbezés indokolással egyezően adta elő.
- [9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az ügyészség átiratában foglaltakat ugyancsak fenntartva a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, a tényállás kisebb pontosítása mellett.
- [10] A vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy a bűncselekményt, amit elkövetett beismerte, de a tényállás II. pontjában leírt bűncselekményt nem követte el, mert a vezetéskor nem volt ittas állapotban. A közúti járművezetéstől eltiltás büntetés enyhítését, másodlagosan pedig annak meghatározott járműkategóriára - jelen esetben B járműkategóriára - korlátozását kérte a harmadfokú bíróságtól.
- [11] A védelmi fellebbezést a harmadfokú bíróság eltérő indokok alapján, de megalapozottnak ítélte.
- [12] A harmadfokú eljárás lehetősége a vádlott II. tényállási pontban leírt cselekményével kapcsolatos büntetőjogi felelőssége tekintetében ellentétes bírói döntésre figyelemmel, a Be. 615. § (1)-(2) bekezdés a) pontja alapján megnyílt.
- [13] A harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1)-(3) bekezdésére figyelemmel teljes körben bírálta felül a másodfokú bíróság ellentétes döntését és azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, valamint az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást.
- [14] A tényállás I. pontjában részletezett és a vádlott bűnösségét ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében megállapító elsőfokú ítéleti rendelkezés már a másodfokú felülbírálat alapját sem képezte, figyelemmel arra, hogy a vádlott büntetőjogi felelőssége e tekintetben aggálytalanul megállapítható volt, és ezt fellebbezés nem támadta.
- [15] A tényállás III. pontja szerinti járművezetés tiltott átengedése tekintetében a másodfokú bíróság egyetértett az első fokú bíróság felmentő rendelkezésével, annyi pontosítással, hogy a vádlott felmentését a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontjára alapítva látta megalapozottnak azzal, hogy a vádlott nem tanúsított átengedés megállapítására szolgáló magatartást, kizárólag utasa volt a személygépkocsinak, így a felmentés tekintetében a másodfokú eljárásban beállt részjogerő folytán harmadfokú felülbírálatra nem volt törvényes alap.
- [16] Mindezek alapján megállapítható, hogy a harmadfokú eljárás alapjául a tényállás II. pontjában részletezett, és az első és másodfokú bíróság által a büntetőjogi felelősség tekintetében ellentétes döntéssel érintett, 2013. augusztus 20. napján megvalósult és a VI.

és VII. kerületi Ügyészség B.VI.-VII.K.7849/2013/4-I. számú vádiratával vád tárgyává tett ittas állapotban elkövetett járművezetés büntetőjogi megítélése szolgált.

- [17] A harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kötelezettsége során megállapította, hogy mind az első, mind a másodfokú bíróság a büntetőeljárási szabályokat teljeskörűen megtartotta.
- [18] Az elsőfokú eljárásban a vádlottal szemben a különböző eljárási formákban és az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) hatálya alatt indult büntető ügyek egyesítésére törvényesen és indokoltan került sor.
- [19] Az elsőfokon eljáró bíróság a tényállás felderítése során a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat betartotta, az eljárásban résztvevő személyek törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatták, jogaikra és kötelezettségeire történő figyelmeztetésük a törvényi rendelkezéseknek megfelelően megtörtént, mindezek a jegyzőkönyvek tartalmából megfelelően követhetők, feltárhatóak. A vallomások közötti ellentmondásokat az elsőfokú bíróság minden esetben megkísérelte szembesítéssel feloldani, továbbá az okirati bizonyítékokat ismertetéssel az eljárás anyagává tette és a bizonyítékok körében tartalmuknak megfelelően, irathűen értékelte.
- [20] A szakértői bizonyítás körében az elsőfokú bíróság a nyomozás során beszerzett és többször kiegészített igazságügyi orvosszakértői vélemény ellentmondásait észlelve bírósági szakban indokoltan vont be újabb igazságügyi orvosszakértőt a vádlotti védekezés ellenőrzésére, valamint annak megállapítására, hogy az objektív vér- és vizeletminta eredmények alapján meghatározható-e az alkoholfogyasztás időpontja és mennyisége, illetve az, hogy a cselekmény időpontjában a vádlott ittas állapotban volt-e. A szakértői vélemények közötti ellentétet a szakértők együttes meghallgatásával kiküszöbölte, így a már egyező szakértői vélemény alapján helyesen rögzítette, hogy a mért és hitelesnek tekintendő vér- és vizeletminta eredményei alapján a vádlott szervezetben az alkohol a mérések időpontjában felszívódó szakban volt.
- [21] Az elsőfokú eljárás bíró változás folytán történő megismétlése a korábbi Be. 287. § (4) bekezdésének megfelelően történt meg, a 2018. január 26-i tárgyalási jegyzőkönyv tartalmából megállapítható, hogy a tárgyalás folytatására hivatkozás nyilvánvaló elírás. A bizonyítási eljárás befejezésére már a jelen hatályos büntetőeljárási rendelkezések hatálya alatt került sor a Be. 870. § (1) bekezdésének szem előtt tartásával.
- [22] A másodfokú bíróság eljárásában az eljárási szabályokat ugyancsak maradéktalanul betartotta, és részletesen kitért arra, hogy az ügyben a Fővárosi Főügyészség indítványától eltérően miért nem látta indokoltnak fellebbezési tárgyalás keretében bizonyítás elrendelését.
- [23] Tekintettel arra, hogy Fővárosi Főügyészség a fellebbezésében eljárási szabálysértésre, új tényre, illetve új bizonyítékra nem hivatkozott, és a vádlott kihallgatása az első fokú eljárásban megtörtént, továbbá az első fokú bíróság a tanúl felkutatása érdekében a szükséges intézkedéseket megtette, melyek eredményre nem vezettek, a másodfokú bíróság indokoltan döntött úgy, hogy az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlansága a tényállás II. pontja tekintetében az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető, így az ügy elbírálása a Be. 599. § (1) bekezdése alapján másodfokú nyilvános ülés keretében törvényesen történt meg.
- [24] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet felülbírlata során helytállóan észlelte, hogy az első fokú ítéleti tényállás a vádlott alkoholfogyasztásának időpontjára annak ellenére nem tett ténymegállapítást, hogy az immár egyhangzó és tényállás alapjául elfogadott igazságügyi orvosszakértői vélemények értelmében nem ítélte kizárhatónak azt a vádlotti védekezést,

hogy a vérvétel eredményeként kimutatott vér- illetve vizeletkoncentrációt a 23:40 órakor bekövetkezett balesetet követő alkoholfogyasztás eredményezhette. Ennek korrigálására a másodfokú bíróság az ítélet II. tényállását a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az ügyiratok tartalma alapján azzal egészítette ki, hogy a vádlott a rendőri intézkedés során, valamint ezt követően szeszesitalt nem fogyasztott, de ezt megelőzően úgy vezetett, hogy a szervezetében 1,88-1,97 ezrelék véralkoholkoncentráció előidézésére alkalmas szeszes ital fogyasztásából származó alkohol volt.

- [25] A másodfokú bíróság a kiegészített tényállás alapján, az elsőfokú bíróság által is értékelt bizonyítékok mellett, döntően a vádlott meg nem cáfolta, továbbá a tanúk, és a vádlottal szemben intézkedő rendőr tanúk vallomása alapján jutott arra a ténybeli következtetésre, hogy nem zárható ki, hogy a vádlott a balesetet követően, de a rendőri intézkedés megkezdése előtt fogyasztott olyan mennyiségű szeszes italt, amely a cselekmény időpontjára orvosszakértői eszközökkel történő visszaszámolás útján a megjelölt 1,88-1,97 ezrelékes alkohol-koncentrációnak feleltethető meg.
- [26] A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság által kiegészített tényállást részben helytállónak, azonban az iratok tartalma alapján, a Be. 619. § (3) bekezdése értelmében további kiegészítést igénylőnek ítélte azzal, hogy:
- [27] Nem zárható ki - a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - különös tekintettel az igazságügyi orvosszakértői véleményeknek az objektív vér- és vizeletvételi eredményeken alapuló egybehangzó véleménye alapján -, hogy a vádlott a 23.50 perckor bekövetkezett balesetet követően, de a 00.20 perckor vele szemben történt rendőri intézkedés előtt fogyasztott olyan mennyiségű szeszes italt, amely a vele szemben alkalmazott vérvételt időpontjára (01.35 óra) 1,62 ezrelékes, illetve a vizeletvétel (01.45 óra) időpontjára 1,07 ezrelékes eredményt mutatott., Orvosszakértői eszközökkel nem bizonyítható - tekintettel arra, hogy a megjelölt mintavételek eredményei a vádlott szervezetében az alkohol felszívódási szakára utalnak -, hogy a vádlott szervezetében az ismételt, rendőri intézkedéssel érintett vezetés időpontjában (00:20 óra) 0,50 gramm/liter ezrelék véralkohol-, illetve 0,25 milligramm/liter levegőalkohol-koncentrációnál nagyobb értéket eredményező szeszes ital fogyasztásából származó alkohol volt.
- [28] Az így kiegészített tényállás képezte a harmadfokú eljárás alapját, amely alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság jogkövetkeztetésével ellenben az elsőfokú bíróság büntetőjogi felelősség bizonyítottság hiányára vont következtetésével egyet kellett, hogy értsen.
- [29] A másodfokú bíróság alapvetően a 2014. január 1-je óta hatályos Btk. 240. § (3) bekezdés értelmében jutott arra a jogkövetkeztetésre, hogy miután a vádlott a balesetet követően is részt vett a közúti közlekedésben, majd ezt követően úgy került sor vele szemben rendőri intézkedésre, hogy ennek során már bizonyítottan nem fogyaszthatott alkoholt, nem zárható ki, hogy a két esemény között, rövid időn belül fogyasztotta el azt a mennyiségű - bár életszerűséggel össze nem egyeztethető kb. 3 dl. 40%-os töménységű - alkoholt, amely a vér- és vizeletvétel idejére a szervezetéből kimutatott értéket eredményezhette.
- [30] Kétségtelen, hogy a rendőri intézkedés során a vádlottal szemben LION teszteres légalkohol mérés is történt, amely passzív üzemmódban pozitív (0,88 mg/l) értéket mutatott, azonban ez az érték - ahogy erre az elsőfokú bíróság is helyesen utalt - hiteles mérési eredménynek nem tekinthető kizárólag a vádlott alkoholos állapotának megállapítására szolgál, mérési eredménye nem vehető figyelembe. Erre is figyelemmel, a harmadfokú bíróság ennek a mérési eredménynek a tekintetében az ítéleti tényállás kiegészítését nem látta indokoltnak, figyelemmel arra az orvosszakértői megállapításra is, hogy az itt kimutatott 0.88 mg/l. érték a tényállás kiegészítésében megjelölt alkohol fogyasztással összeegyeztethető.

- [31] Mindezek alapján a másodfokú bíróság arra hivatkozással állapította meg a vádlott bűnösségét ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében, hogy a cselekmény megállapíthatóságához nem szükséges a vezetés időpontjára fennálló alkoholtól befolyásolt állapot bizonyítása, kizárólag az releváns, hogy a vádlott szervezetében olyan mértékű alkohol jelenléte mutatható ki, amely alkalmas a Btk. 240.§-a szerinti alkoholszint elérésére. Ebben a körben a másodfokú bíróság utalt még az elsőfokú bíróság által is értékelt tanúk - a tanú2 és a tanú3 - vallomására, amely szerint a vádlott mozgása bizonytalan, nehézkes volt, ittasságra utaló jeleket mutatott, továbbá hivatkozott még a vádlottal szemben intézkedő rendőrök vallomására, amely ezt erősítette meg azzal, hogy a vádlottnak alkohol szaga volt.
- [32] A másodfokú bíróság a vádlott cselekményének büntetőjogi megítélésénél azonban figyelmen kívül hagyta a Btk. 240. § (3) bekezdése szerinti, az ittasság megállapításához kapcsolódó értelmező rendelkezés 2014. január 1-je előtti - vagyis a bűncselekmény 2013. augusztus 20-i időpontjában hatályos - eltérő jogi szabályozását.
- [33] A Btk. 240. § (3) bekezdése értelmében - ebben az időállapotban - a Btk. 236. § és a Btk. 238. § alkalmazásában ittas állapotban lévő személy az, akinek a szervezetében 0,50 gramm/liter ezrelék véralkohol-, illetve 0,25 milligramm/liter ezrelék levegőalkohol-koncentrációnál nagyobb értéket eredményező szeszes ital fogyasztásából származó alkohol van.
- [34] Az ezzel kapcsolatos jogértelmezési problémával a 3/2013. BK. vélemény foglalkozott, nevezetesen azzal, hogy a jogszabályi szövegben az „eredményező” szót a törvényszöveg milyen értelemben használja. Ennek során úgy foglalt állást, hogy az eredményezésen egyrészt az értendő, hogy a szervezetbe bevitt alkohol bizonyos véralkoholszintet „eredményez”, másrészt a létrejött alkoholszint „eredményezi” az egyén ittasságát, azaz befolyásoltságát. Így az értelmező rendelkezésből az következik, hogy a vezetéskor kell fennállnia az „ittas állapotnak”. A Kúria véleménye szerint az az értelmezés a helyes, mely szerint ez a kifejezés azt jelenti, hogy az alkohol fogyasztás, a szervezetbe bevitt alkohol a vezetéskor már „eredményezte” a meghatározott alkoholszintet, és a „eredményező” szó használata csupán arra utal, hogy ez egy folyamat volt, amely a meghatározott alkoholszint eléréséig tartott. Az ittas járművezetés miatt indult büntetőeljárásokban tehát a továbbiakban sem mellőzhető a vezetéskori alkoholszint (koncentráció foka) meghatározása.
- [35] A Btk. 2.§ (2) bekezdését vizsgálva tehát az állapítható meg, hogy az ittas járművezetés Btk. 240.§ (3) bekezdése szerinti értelmező rendelkezése a jelenleg hatályos anyagi jogi rendelkezések alapján enyhébbnek nem tekinthető, figyelemmel arra, hogy 2014. január 1-jétől ittas állapotban elkövetett járművezetés esetén kizárólag annak bizonyítása szükséges, hogy az elkövető szervezetében már a 0,5 g/l, vér vagy 0,25 mg/l levegőalkohol koncentrációnál nagyobb érték előidézésére alkalmas szeszes ital fogyasztásából származó alkohol van, vagyis a bűncselekmény elkövetésének időpontjában fennálló alkoholos befolyásoltság(állapot) bizonyítása már nem szükséges. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása tekintetében az elkövetési időkre figyelemmel kizárólag a 2012. év C. törvény rendelkezéseinek alkalmazása merülhetett fel, ezen belül azonban a halmazatra tekintettel az állandó bírói gyakorlat alapján a legutóbbi elkövetett bűncselekmény elkövetései idején hatályos anyagi jogszabályok az irányadók valamennyi cselekmény tekintetében. Tekintettel arra, hogy az elbírált és halmazatban álló bűncselekmények közül a másodfellebbezés kizárólag a II. tényállási pontot érintette, melynek eredményeként a vádlott felmentésére került sor, a harmadfokú bíróság a bűncselekmény elbírálásánál főszabályként alkalmazandó, a bűncselekmény elkövetésekor irányadó anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazta.

- [36] Mindezek alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a harmadfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a vádlott tényállás II. pontjában írt, járművezetés ittas állapotban vétségeként értékelt cselekményével kapcsolatos jogi álláspontjával értett egyet, azzal a megjegyzéssel, hogy ez a másodfokú bíróság tényállást kiegészítő megállapításainak pontosítása mellett megfelel a bűncselekmény elkövetésekor hatályos anyagi jogi rendelkezéseknek.
- [37] Így a tényállás II. pontjával kapcsolatban rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - ahogy ez a másodfokú bíróság által kiegészített, valamint a harmadfokú bíróság által pontosított tényállás alapján megállapítható - nem zárható ki, hogy a vádlott a baleset okozás után, de az ezt követően mintegy 40 perccel később történt rendőri intézkedés között fogyasztott olyan mennyiségben és minőségben szeszest, amely a 01:35 órakor történt vérvétel, illetve a 01.45 órakor levett vizelet mintából a kimutatott értéket eredményezte.
- [38] Az elsőfokú bíróság az ebben a körben rendelkezésre álló bizonyítékokat iratszerűen értékelte, és helyesen, az elsőfokú eljárásban már egybehangzó igazságügyi orvosszakértői vélemények alapján jutott arra a következtetésre, hogy a kimutatott vizsgálati eredmények a vádlott esetében az alkohol felszívódási szakaszát igazolják, így a vallomása szerinti, balesetet (23.50 óra) követő alkohol fogyasztás nem zárható ki. A másodfokú bíróság a tényállás kiegészítése során helyesen ismerte fel, hogy az alkohol fogyasztás időpontjának megállapítása az ítéleti tényállásban nem mellőzhető, és logikai hibától mentesen, a rendőr tanúk egybehangzó vallomása alapján jutott arra a következtetésre, hogy ez kizárólag a rendőri intézkedés megkezdéséig történhetett, hiszen a vádlottal szemben intézkedő rendőrök következetesen nyilatkoztak úgy, hogy ezt követően a vádlott folyamatos ellenőrzés alatt állt, alkohol nem fogyaszthatott.
- [39] Tévedett azonban a másodfokú bíróság amikor a vádlott szervezetéből a mintavétel időpontjában kimutatott vér- és vizeletminta eredményéből a vezetés időpontjában fennálló véralkohol koncentráció mértékét a nyomozás során beszerzett, majd többször módosított igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján, a visszaszámolás eredményeként meghatározott 1,88-1,97 g/l(ezrelék) értékben állapította meg.
- [40] A nyomozás során eljáró igazságügyi orvosszakértő a bírósági eljárás során, az igazságügyi orvosszakértői írásbeli és szóban is előterjesztett véleményével egyetértve a vádlott szervezetéből (a cselekményt követő több mint egy órával később mért) értékek alapján az alkohol felszívódási szakaszt véleményezte, amely alapján a szakértők nem zárták ki a balesetet követő italfogyasztást, és úgy foglaltak állást - az I.O.I. 1994/13. számú módszertani levél alapján -, hogy a vádlott cselekménykori (sem a baleset 23.40 óra, sem pedig a rendőri intézkedés időpontja szerinti 00.20 órára) alkoholos állapotát visszaszámolással nem lehet meghatározni, így az sem igazolható, hogy az a 0,5 g/l(ezrelékes) véralkohol koncentrációt elérte, vagy meghaladta volna.
- [41] Utal arra is a harmadfokú bíróság, hogy az első fokú bíróság a bizonyítékok egyenként és összességében történő értékelése körében részletesen kitért arra, hogy a rendelkezésre álló tanúvallomások, amelyek a vádlott általuk észlelt ittaságáról számoltak be, az objektív adatokon alapul szakértői véleményekkel szemben miért nem voltak alkalmasak annak bizonyítására, hogy a vádlott a rendőri intézkedés, illetve a parkoló busznak ütközés során már (az elkövetés időpontjában irányadó) Btk. 240. § (3) bekezdése szerinti ittas állapotban volt. Ebben a körben az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége logikus, iratszerű, így a másodfokú bíróságnak a tanúvallomások értékelésével kapcsolatos eltérő álláspontja a Be.593.§ (2) bekezdése szerinti bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmába ütközik, amelyre csak bizonyítás felvételének eredményeként, vagy a vádlott felmentését eredményező ténybeli következtetés esetén kerülhetett volna sor.

- [42] Mindezek alapján a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) és (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és miután a kétséget kizáró bizonyossággal a KRESZ 4. § (1) bekezdés c) pontjában írt rendelkezés megszegése a vádlott tényállás II. pontjában írt cselekményével kapcsolatban nem állapítható meg, ezért őt az ellene 1 rendbeli a Btk. 236.§ (1) bekezdésébe ütköző járművezetés ittas állapotban vétsége miatt emelt vád alól - egyetértve az elsőfokú bíróság álláspontjával - a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján, bizonyítottság hiányában felmentette.
- [43] A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság a vádlott terhére és javára szolgáló tényezőket maradéktalanul megjelölte és megfelelő súllyal értékelte, amikor az elsőfokú ítéletben megjelölt joghátrányok alkalmazásával látta elérhetőnek a büntetési célokat.
- [44] A felmentő rendelkezésre tekintettel a vádlott terhén 1 rendbeli bűncselekmény elkövetése volt megállapítható, ezért a harmadfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott büntetés Btk. 81. § (1)-(2) szerinti halmazati jellegének megjelölését mellőzte.
- [45] Ugyanezen ok miatt a vádlottal szemben a másodfokú bíróság által 400 napi tételre súlyosított pénzbüntetés napi tétel számát a harmadfokú bíróság, az elsőfokú ítéletben meghatározott 300 napi tétel pénzbüntetésre mérsékelte, mert ez áll arányban a vádlott terhére megállapított bűncselekmény tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával és a bűnösségi körülményekkel. A pénzbüntetés egy napi tétel összegének meghatározása a Btk. 50. § (3) bekezdése szerinti törvényi minimum, megváltoztatására a harmadfokú eljárásban nem volt törvényes lehetőség.
- [46] A közúti járművezetéstől eltiltás tekintetében a harmadfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság ebben a körben kifejtett indokaival. E büntetés alkalmazása a vádlott cselekményére tekintettel a Btk. 55.§ (3) bekezdése értelmében kötelező, tartama pedig arányban áll azzal, hogy az I. tényállásban a vádlott súlyos fokú ittas állapotban balesetet is okozott, megfelelően tükrözi a kedvezőtlen közlekedési előéleti adatait és az igazságügyi elmeorvosszakértői véleményben megállapított alkoholfüggőségét.
- [47] A harmadfokú eljárásban a védő a felmentést célzó fellebbezése mellett a közúti járművezetéstől eltiltás tartamának enyhítésére irányuló fellebbezését is változatlanul fenntartotta.
- [48] A harmadfokú bíróság annak ellenére, hogy az ügyben kétségtelenül jelentős időmúlás állapítható meg, nem látta teljesíthetőnek a védői indítványt. Ebben a körben nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott nem először áll bíróság előtt ittas járművezetés elkövetése miatt, továbbá a bűnösségének megállapításának alapjául szolgáló ittas járművezetés vétségét két, egy esetben ugyancsak ittas járművezetés elkövetése miatt megindult büntetőeljárás hatálya alatt követte el, súlyos fokú ittas állapotban, anyagi kárral járó balesetet okozva. Mindezek a körülmények a harmadfokú bíróság álláspontja szerint azt igazolják, hogy a közúti járművezetéstől eltiltás elsőfokú ítéletben meghatározott tartama szükséges ahhoz, hogy a vádlott közlekedési magatartása a jövőben pozitív, jogkövető irányba változzon.
- [49] A közúti járművezetéstől eltiltás „B” járműkategóriára korlátozására a harmadfokú bíróság szintén nem látott törvényes alapot. Ebben a körben a 38/2007. BK. vélemény III. pontjában foglalt szempontok alapján ítélte úgy, - a büntetés kiszabása során már megjelölt tényezőkre is figyelemmel- hogy sem a bűnösség alapjául szolgáló bűncselekmény jellege, sem pedig a vádlott feltárt személyiségének jellemzői nem adnak alapot olyan következtetésre, hogy a vádlott kizárólag a B járműkategóriába tartozó járművel vezetése esetén jelent potenciális veszélyt a közúti közlekedés biztonságára.

- [50] A közúti járművezetéstől eltiltás tartamába történő beszámításról az elsőfokú bíróság a Btk. 56. § (2) bekezdése alapján helyesen rendelkezett, azonban figyelmen kívül maradt, hogy az előéleti adatok között másodikként megjelölt (elsőfokú fokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdés) elítéléssel kiszabott 3 év közúti járművezetéstől eltiltás 2016. szeptember 18. napjától (a határozat jogerőre emelkedésével) megkezdődött, majd az a 3 év elteltével 2019. szeptember 7. napján letelt.
- [51] A másodfokú bíróság ezt észelve helyesen egészítette ki a vádlott előéleti adatait a más ügyben jogerőre emelkedett eltiltás hatályának megjelölésével, azonban a jelen ügyben erre figyelemmel a közúti járművezetésbe történő beszámítást nem pontosította. Figyelemmel arra, hogy más ügyben jogerős közúti járművezetéstől eltiltás hatálya alatt a vádlott gépjárművezetői engedélye nem a jelen ügyben elbírált bűncselekménnyel kapcsolatban állt bevonás hatálya alatt, a harmadfokú bíróság a közúti járművezetéstől eltiltásba beszámítható időtartamot a másodfokú határozat 4. oldal 4. bekezdésének figyelembe vételével helyesbítette.
- [52] A harmadfokú bíróság az eljárás során felmerült és vádlottat terhelő bűnügyi költség összegéről a fellebbezéssel érintett és felmentést eredményező tényállás tekintetében a Be. 574. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.
- [53] A harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 620. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 624. § (1)-(2) bekezdése alapján változtatta meg, egyebekben a Be. 623. §-a értelmében helybenhagyta azzal, hogy rögzítette a vádlott megváltozott személyazonosító okmányának a számát a felmutatott okiratnak megfelelően a Be. 561.§ (2) bekezdés b./ pontjára figyelemmel a Be. 184.§ (2) bekezdés e./ pontja értelmében.

[54], 2020. szeptember 18.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

Barabásné dr. Birinyi Andrea s.k.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett
bíró

A Fővárosi Törvényszék 23.Bf.7949/2019/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.36/2020/19. számú ítéletében foglalt változtatással 2020. szeptember 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. szeptember 18.

dr. Magócsi István sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő